

Nová séria zo sveta Tieňolovcov!



Železné puto
CASSANDRA CLARE

POSLEDNÁ HODINA DRUHÁ KNIHA

TIEŇOLOVECKÁ SÁGA

Železné puto

CASSANDRA CLARE
je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA
POLNOČNÁ DÁMA
PÁN TIEŇOV
KRÁLOVNÁ VETRA A TMY

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV
MESTO KOSTÍ
MESTO POPOLA
MESTO SKLA
MESTO PADLÝCH ANJELOV
MESTO STRATENÝCH DUŠÍ
MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE
MECHANICKÝ ANJEL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

POSLEDNÁ HODINA
ZLATÉ PUTO
ŽELEZNÉ PUTO

NAJSTARŠIE KLIATBY
ČERVENÉ ZVITKY MÁGIE
STRATENÁ BIELA KNIHA

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE
Zápisky veľkobosoráka

SIMON LEWIS
Príbehy z tieňoloveckej akadémie

Železné puto

CASSANDRA CLARE

POSLEDNÁ HODINA

DRUHÁ KNIHA

slovar

Copyright © 2021 by Cassandra Clare, LLC
Jacket photo-illustration © 2021 by Cliff Nielsen
Jacket design by Nick Sciacca © 2021 by Simon & Schuster, Inc.
Translation © Diana Ghaniová 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021

ISBN 978-80-556-5134-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Cassandra Clare – The Last Hours Series, Book 2: Chain of Iron,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Margaret K. McElderry Books, an imprint
of Simon & Schuster Children's Publishing Division, New York 2021,
preložila Diana Ghaniová.

Verše z básní *Krása tela* (Dante Gabriel Rossetti), *Maud a Odysseus* (Alfred Tennyson), *Toto manželstvo* (Rúmi), *Listy* (John Keats), *Môj posledný tanec* (Julia Wardová Howeová), *Christabel* (Samuel Taylor Coleridge), *Keď som mal dvadsaťjeden* (A. E. Housman), *Rekviem* (Robert Louis Stevenson), *Zvädnuté púčky* (William Butler Yeats), *Dedinský kováč* (Henry Wadsworth Longfellow), *Temný mesiac*, *Oslava Proserpíny a Proserpínina záhrada* (Algernon Charles Swinburne), *Precitnutie* (Dante Gabriel Rossetti), *Trh škriatkov a Amor Mundi* (Christina Rossettiová), *Sirovi Henrymu Wottonovi* (John Donne), *Ani jeden rozumný* (Rabia z Balkhu), *Don Juan* (George Gordon Byron) preložila Jana Kantorová-Báliková.

Zodpovedná redaktorka Martina Urbanová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2021.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

Pre Ricka Riordana.
Ďakujem, že si mi dovolil použiť
vznešené priezvisko di Angelo.

PRVÁ ČASŤ



MALÉ HRY

Čoskoro sa do počujete o mne a mojich malých hrách. Z poslednej fušky som si do fľašky od zázvorového piva odložil trocha pravej červenej tekutiny, aby som ňou mohol písať, ale stuhla ako lepidlo a nedá sa použiť. Dúfam, že postačí aj červený atrament.

Jack Rozparovač

LONDÝN: EAST END

Bolo zvláštne a nezvyčajné mať opäť ľudské telo. Cítiť vietor vo vlasoch a studené snehové vločky, štipajúce ho na tvári, keď kráčal po dláždenej ulici. Hojdať rukami a odmeriavať novú dĺžku svojich krokov.

Pred chvíľou svetlo a ulice boli takmer prázdne. Z času na čas uvidel pouličného predavača tlačiť svoj vozík po zasneženej ulici alebo upratovačku v zástere a šatke, ktorá sa ponáhľala do otrockej práce.

Keď obchádzal nakopený sneh, potkol sa a zamračil. Jeho telo bolo také slabé. Zúfalo potreboval získať silu. Nedokázal pokračovať bez nej.

Mihol sa pred ním tmavý tieň. Starec v pracovnej kombinéze s čiapkou stiahnutou hlboko do čela vklzol z hlavnej cesty do uličky. Díval sa, ako si sadol na debnu a oprel sa o tehlový múr. Siahol do ošúchaného kabátca, vytiahol fľašu džinu a odkrútil uzáver.

Nehlučne vošiel do uličky. Múry sa dvíhali po oboch stranách, takže sa ponárala do tieňa. Muž zdvihol hlavu a uprel naňho kalný zrak. „Čo chcete?“

V slabom svetle sa zablysol nôž z adamasu. Znova a znova sa vnáral do mužovej hrude. Vytryskla krv a drobné kvapôčky zafarbili špinavý sneh dočervena.

Vrah si sadol na päty a nadýchol sa. Energia mužovej smrti – jediná užitočná vec, čo mu ten smrteľný tvor mohol ponúknuť – doň-

Železné puto

ho prúdila cez nôž. Vstal a usmial sa na mliečnobiele nebo. Hneď sa cítil lepšie. Silnejšie.

Čoskoro bude taký silný, že dokáže zaútočiť na svojich ozajstných nepriateľov. Keď sa odvrátil a chcel vyjsť z uličky, zašepkal si popod nos ich mená.

James Herondale.

Cordelia Carstairsová.

I

ŽIARIVÁ PAVUČINA

*Zem zostarla, no ona, stále mladá,
vždy láka mužov, nech si prehliaďnu to
žiarivé vlákno, čo tak zručne spriada –
ním srdce, telo, život zovrie kruto.
Jej kvetmi sú mak, ruža. Lahko zmýliť
si môžu s láskou vône, bozky, sny
tí, pre ktorých sú nástrahou, však, Lilith?
Dante Gabriel Rossetti: Krása tela*

Dymová zimná hmla sadla na mesto Londýn, vystrela svetlé chápadlá do jeho ulíc, omotala budovy matnými stužkami a vrhala nevýrazné sivé svetlo na pokrivené stromy. Lucie Herondaleová sedela v koči a viezla sa po dlhej zanedbanej príjazdovej ceste k Chiswickému sídlu, ktorého strecha sa dvíhala z oparu ako himalájsky vrchol z oblakov.

Pobozkala svojho koňa Baliosa na nos, prehodila mu deku cez chrbát, nechala ho pri predných schodoch a vykročila cez zvyšky terasovitej záhrady. Prešla popri popraskaných, zničených sochách Vergília a Sofokla, po ktorých sa plazili dlhé úponky. Ich odlomené končatiny ležali v burine. Ostatné sochy boli napoly ukryté za ovisnutými konármi stromov a nezastrihnutými živými plotmi, akoby ich husté rastlinstvo pomaly požieralo.

Prekročila prevrátenú ružovú pergolu a konečne došla k starej tehlovej kôlni v záhrade. Strecha sa dávno zrútila a Lucie to pripadalo, akoby natrafila na opustený pastiersky zrub na slatinách. Dokonca z nej stúpala tenký prúžok sivého dymu. Keby to bol príbeh z Krásnej Cordelie, cez slatiny by sa k nej dotackal šialený, ale príťažlivý vojvoda. V skutočnosti sa však nikdy nič nedialo ako v knihách.

Zem okolo kôlne bola posiatá malými kôpkami zeme, kde v posledných štyroch mesiacoch spolu s Grace pochovávali neúspešné výsledky svojich pokusov – nešťastné telička spadnutých vtákov alebo potkanov a myši chytených mačkami, ktoré sa znova a znova pokúšali oživiť.

Zatiaľ to nevychádzalo. A Grace ešte nevedela všetko. Netušila o Luciinej schopnosti rozkazovať mŕtvym. Nevedela, že Lucie sa pokúsila prikázať malým teličkam, aby sa vrátili – že sa v nich snažila nájsť niečo, čoho by sa mohla zachytiť, aby ich mohla vtiahnuť do sveta živých. Nikdy to nefungovalo. Ak sa v nich skrývala nejaká časť, ktorej by mohla rozkazovať, po smrti skrátka zmizla.

Nič z toho pred Grace nespomenula.

Lucie rozvážne pokrčila plecami a podišla k masívnym dreveným dverám. Nie prvý raz jej napadlo, aký zmysel majú na budove, ktorá nemá strechu. Vyklopkala dohodnutý kód: jeden, dva, jeden, dva.

Zvnútra začula kroky a závoja sa odsunula. Vo dverách stála Grace Blackthornová s vážnym a odhodlaným výrazom. Dokonca aj v hmliatom počasí sa jej rozpustené vlasy padajúce na plecá striebristo leskli. „Prišla si,“ povedala. Znelo to skôr prekvapene ako spokojne.

„Vravela som, že prídem.“ Lucie sa pretlačila popri Grace. V kôlni bola len jedna miestnosť s dlážkou z udupanej a teraz aj trochu zamrzutej hliny.

Pri stene, pod blackthornovským rodinným mečom zaveseným na nahrubo ukutých železných hákoch, stál stôl a na ňom vzniklo provizórne laboratórium: rady kotlíkov a sklenených fľašiek, mažiar s paličkou a desiatky skúmaviek. Zvyšok stola zaberali rôzne vrecúška a plechovky, niektoré otvorené, iné prázdne a naukladané na kopy.

Pri stole horel oheň založený rovno na zemi – zdroj dymu, ktorý unikal nahor, keďže chýbala strecha. Oheň bol neprírodzene tichý. Nehoreli totiž drevené polená, ale kopa kamenia. Zelenkavé plamene sa lačno šplhali nahor, akoby chceli pohltiť železný kotlík zavesený na háčiku. V ňom slabo vrela čierna zmes, ktorá páchla ako hlina, no zároveň aj nejaká chemikália.

Lucie pomaly podišla k druhému, väčšiemu stolu, na ktorom ležala truhla. Cez sklenené veko videla Jesseho. Vyzeral presne ako vtedy, keď sa stretli naposledy. Oblečenú mal bielu košeľu a čierne vlasy mu splyvali na zátylok. Jeho viečka pripomínali bledé polmesiac.

Neobmedzovala sa len na vtáky, netopiere a myši. Aj Jessemu sa snažila prikázať, aby sa vrátil medzi živých, ale mohla to skúšať iba vtedy, keď Grace niekam odbehla a ona pri jeho tele osamela. Išlo jej to ešte horšie ako so zvieratami. Jesse nebol prázdny ako ony. Niečo v ňom bolo: život, sila, duša. No nech to bolo čokoľvek, bolo to ukotvené niekde medzi životom a smrťou a nedokázala tým pohnúť. A keď sa o to pokúsila, cítila sa chorá a slabá, akoby robila niečo zlé.

„Nebola som si istá, či to ešte platí,“ vyhlásila nazlostene Grace. „Čakám na teba už celé veky. Zohnala si ten durman?“

Lucie siahla do vrečka a vytiahla malý balíček. „Bolo ťažké dostať sa odtiaľ. A nemôžem sa zdržať dlho. Dnes večer sa mám stretnúť s Cordeliou.“

Grace vzala balíček a roztrhla ho. „Lebo zajtra je tá svadba? Čo to má spoločné s tebou?“

Lucie pozrela na Grace, no druhé dievča zjavne naozaj nerozumelo. Grace často nechápala, prečo ľudia niečo robia, zvlášť ak odpoveď znela, že tak sa skrátka správajú priatelia alebo že by to človek urobil pre niekoho, koho má rád. „Som Cordeliina *suggenes*,“ pripomenula. „Mojou úlohou je odviesť ju k oltáru, ale zároveň jej pomáhám aj pred obradom. Dnes večer s ňou idem...“

Šup. Grace vysypala balíček do kotlíka. Nahor vyšlahol plameň a potom sa do vzduchu vzniesol oblak dymu, ktorý páchol ako ocot. „Nemusíš mi to hovoriť. Som si istá, že Cordelia ma nemá rada.“

„Nebudem sa s tebou zhovárať o Cordelii.“ Lucie trocha zakašľala.

„Ani ja by som sa nemala rada, keby som bola ona,“ pokračovala Grace. „Nemusíme sa však zhovárať o ničom. Nezavolala som ťa sem, aby sme si poklebetili.“ Uprela zrak do kotlíka. Hmla a dym sa v malej miestnosti zrazili a obklopili Grace nejasnou svätožiariou. Lucie si počúvala ruky v rukavičiach a srdce sa jej rozbúchalo. „*Hic mortui vivunt*,“ prehovorila Grace. „*Igni ferroque, ex silentio, ex animo. Ex silentio, ex animo! Resurget!*“

Pri tých slovách začala zmes bublať rýchlejšie. Plamene zasýčali a šplhali sa čoraz vyššie a vyššie, až napokon oblizovali kotlík. Trocha zmesi sa vylialo cez okraj a dopadlo na zem. Lucie inštinktívne odskočila, keď z hlíny začali vystreľovať zelené stonky, ktoré jej siahali takmer po kolená. Vyrastali z nich listy a puký.

„Funguje to!“ zhíkla. „Naozaj to funguje!“

Na Graceinej zvyčajne bezvýraznej tvári sa mihol záchvev radosti. Vykročila k truhle a Jessemu...

Tak rýchlo, ako vyrástli, kvety zvädli a odpadli zo stoniek. Ako by sa zrýchlil čas. Lucie bezmocne sledovala, ako opadávajú aj listy a stonky vysychajú, praskajú a lámu sa pod vlastnou váhou.

Grace zmeravela a zadívala sa na mŕtve kvety na hlinenej dlážke. Potom pozrela na truhlu, ale Jesse sa ani nepohol.

Pravdaže sa ani nepohol.

Grace sklamane vystrela plecيا.

„Nabudúce požiadam Christophera o čerstvejšie vzorky,“ prisľúbila Lucie. „Alebo silnejšie činidlá. Určite niečo nerobíme správne.“

Grace zastala pri bratovej truhle a pritisla dlaň na sklo. Pery sa jej pohli, akoby niečo šepkala, ale Lucie nepočula čo. „Problém nie je v kvalite prísad,“ povedala chladným, tichým hlasom. „Problém je, že sa príliš spoliehame na vedu. Aktivátory, činidlá... Veda je žalostne obmedzená, keď ide o to, o čo sa pokúšame my.“

„Odkiaľ to vieš?“

Grace na ňu chladne pozrela. „Viem, že podľa teba som hlúpa, lebo som nikdy nemala učiteľa,“ vysvetľovala, „ale kým som bola v Idrise, podarilo sa mi prečítať zopár kníh. Vlastne som prelúskala väčšinu knižnice.“

Lucie musela uznať, že Grace má aspoň čiastočne pravdu. Doteraz naozaj netušila, že Grace zaujímajú knihy alebo čokoľvek iné, čo sa netýka mučenia mužov a oživovania Jesseho. „Na čo sa podľa teba máme spoliehať, ak nie na vedu?“

„To je jasné. Na mágiu,“ odvetila Grace, akoby to vysvetľovala dieťaťu. „Mali by sme skončiť s touto detskou hrou. Veď len vyslovujeme zaklínadlá z knihy, ktorú sa moja matka ani neobťažovala skryť,“ vyprskla pohrdavo. „Musíme čerpať moc z jediného miesta, kde sa nachádza.“

Lucie preglgla. „Narážaš na nekromantiu. Chceš čerpať moc zo smrti a využiť ju pri mágii namierenej na mŕtveho.“

„Nieкто považuje tento druh mágie za zlo. Podľa mňa je však nevyhnutná.“

„Aj ja ju považujem za zlo.“ Lucie nedokázala zakryť podráždenosť v hlase. Grace zjavne dospela k rozhodnutiu bez nej, čím celkom poprela ich partnerstvo. „A ja nechcem robiť zlé veci.“

Grace opovržlivo pokrútila hlavou, akoby Lucie robila zbytočný rozruch. „Musíme sa o tom pohovárať s nekromantom.“

Lucie sa objala a chytila za lakte. „S nekromantom? Určite nie. Sesia by to zakázala, aj keby sme nejakého našli.“

„A má to svoj dôvod,“ odsekla ostro Grace a nadvihla si sukne. Tvárila sa, akoby mala chuť zobrať sa a odísť. „Musíme urobiť niečo, čo vôbec nie je dobré. Prinajmenšom to nebude spĺňať predstavu väčšiny ľudí o tom, čo je dobré. To si však vedela už aj predtým, takže sa nemusíš tváriť, že si odo mňa o tolko lepšia.“

„Grace, nie.“ Lucie sa pohla a zastala vo dverách. „Nechcem to urobiť a myslím, že by to nechcel ani Jesse. Nemohli by sme sa poradiť s bosorákom? S niekým, komu Sesia dôveruje?“

„Sesia mu možno dôveruje, ale ja nie.“ Grace planuli oči. „Rozhodla som sa, že by sme mali spolupracovať, lebo Jesse ťa mal zjavne rád. S mojím bratom si však strávila len málo času a vôbec si ho nepoznala, keď ešte žil. Nevyznáš sa v ňom. Ja som jeho sestra a privediem ho naspäť – bez ohľadu na to, čo preto budem musieť urobiť a ako. Rozumieš, Lucie?“ Grace sa zhlboka

nadýchla. „Je načase rozhodnúť sa, či si posvätnosť vlastného života ceníš viac ako snahu prinavrátiť môjmu bratovi ten jeho.“

Cordelia Carstairsová sa mykla, keď jej Risa prichytila hrubý prameň tmavočervených vlasov hrebienkom z korytnačiny. Komorná ju presvedčila, aby si ich dala vyčesať do zložitého účesu, ktorý bol údajne veľmi obľúbený.

„Dnes večer si si nemusela robiť také starosti,“ namietla Cordelia. „Idem len na večierok spojený so sánkovačkou. Vlasy sa mi rozstrapatia bez ohľadu na to, koľko vlásienok a hrebienkov do nich vsunieš.“

Risin nesúhlasný pohľad zvíťazil. Cordelia predpokladala, že podľa slúžky by sa pred svojim snúbencom mala snažiť vyzerat' čo najlepšie. Koniec koncov, Cordelia sa mala vydať za Jamesa Herondalea, ktorý bol dobrou partiou podľa kritérií ktorejkoľvek spoločnosti – či už išlo o nefilov, alebo obyčajných. James bol pekný, bohatý, láskavý a mal vplyvných známych.

Nemalo zmysel namietat', že nezáleží na tom, ako bude vyzerat'. Jamesovi by bolo jedno, aj keby prišla v šatách do opery alebo úplne nahá. Keby sa to však pokúsila Rise vysvetliť, nič by tým nezískala. Snaha vysvetliť to komukoľvek predstavovala priveľké riziko.

„*Dochtare zibaje man, tu ajene knodet ra nega kon,*“ povedala Risa a podala jej strieborné zrkadielko. *Moja krásna dcéra, pozri sa do zrkadla.*

„Vyzerá to výborne, Risa,“ musela uznať Cordelia. Perlové hrebienky jej žiarili v tmavorubínových vlasoch. „No ako zajtra samu seba prekonáš?“

Risa len žmurkla. *Aspoň niekto sa teší na zajtrajšok*, pomyslela si Cordelia. Vždy keď pomyslela na svoju svadbu, najradšej by vyskočila z okna.

Zajtra bude naposledy sedieť v tejto izbe a matka s Risou jej budú vpletať hodvábné kvety do dlhých, ťažkých vlasov. Zajtra z nej musí byť nielen vyparádená, ale predovšetkým veselá nevesta. Ak bude mať šťastie, väčšinu svadobných hostí upútajú práve jej šaty. Mohla v to aspoň dúfať.

Risa ju jemne plesla po pleci. Cordelia poslušne vstala, naposledy sa zhlboka nadýchla a Risa jej stiahla šnúrký na korzete, takže sa jej nadvihli prsia a vystrel chrbát. *Korzet je na to, aby si žena uvedomila všetky drobné odchýlky, ktorými sa líši od nedosiahnuteľného spoločenského ideálu*, pomyslela si podráždene Cordelia.

„Stačí!“ namietla, keď sa jej veľrybie kostice zaryli do pokožky. „Dúfala som, že sa na večierku aj najem.“

Risa prevrátila oči, vzala do rúk zelené zamatové šaty a pomohla Cordelii s obliekaním. Vytiahla jej dlhé úzke rukávy na ramená, napravila ľahkú bielu čipku na manžetách a krku a potom sa pustila do zapínania drobučkových gombíkov na chrbte. Šaty boli obtiahnuté – bez korzetu by sa do nich Cordelia určite nezmestila. Herondaleovský prsteň, viditeľný znak jej zásnub, sa jej zaleskol na ľavej ruke, keď ju zdvihla, aby jej Risa mohla pripnúť na chrbát Cortanu.

„Mala by som sa poponáhľať,“ skonštatovala, keď jej komorná podala malú hodvábnu kabelku a rukávnik, aby jej nebolo zima na ruky. „James takmer nikdy nemešká.“

Risa rázne prikývla, čo sa u nej rovnalo vrúcnemu objatiu na rozlúčku. *Je to tak*, pomyslela si Cordelia, keď so suchotom schádzala po schodoch. James takmer nikdy nemeškal. Bolo snúbencovou povinnosťou sprevádzať dámu na večierky a večere, nosiť jej limonády a vejáre a vo všeobecnosti ju obskakovať. James hral svoju úlohu dokonale. Počas celej sezóny jej poctivo robil spoločnosť na rôznych neskutočne nudných podujatiach Konkláve, ale inak sa s ním takmer nestretávala. Občas šiel s ňou a svojimi priateľmi niekam, kde bolo aj celkom príjemne – napríklad do krčmy *U diabla* alebo na olovrant k Anne –, ale aj tam jej pripadal roztržitý a zamyslený. Nemali sa kedy porozprávať o spoločnej budúcnosti a Cordelia si nebola istá, čo by mu povedala, keby sa taká možnosť naskytla.

„Layla?“

Cordelia zišla do vstupnej haly vydláždenej vzorom mečov a hviezdíc, no najprv v nej nikoho nevidela. Až potom si všimla, že jej matka Sona stojí pri okne a chudou rukou odhrňa jeden zo závesov. Druhá ruka jej spočívala na zagulatenom brušku.

„Si to ty,“ vydýchla Sona. Cordelia si nemohla nevšimnúť, že tmavé kruhy pod matkinými očami sa prehĺbili. „Kam zasa ideš?“

„Na večierok spojený so sánkovačkou na Parlament Hille, ktorý organizujú Pouncebyovci,“ vysvetlila Cordelia. „Sú naozaj hrozni, ale ide aj Alastair a ja možno vďaka tomu aspoň nebudem myslieť na zajtrajšok.“

Sona vykrútila pery do úsmevu. „Nervozita pred svadbou je celkom normálna, Layla *džon*. Aj ja som bola vydesená večer predtým, ako som sa vydala za tvojho otca. Takmer som naskočila na vlak s mliekom do Konštantínopolu.“ Cordelia sa prudko nadýchla a matkin úsmev pohasol. *Ach jaj*, pomyslela si Cordelia. Uplynul týždeň, odkedy jej otca Eliasa Carstairsa pustili z Basiliás, tieňoloveckej nemocnice v Idrise. Bol tam celé mesiace – oveľa dlhšie, ako očakávali – kvôli liečbe problému s alkoholom, o ktorom síce vedeli všetci traja zvyšní členovia rodiny Carstairsovcov, ale nikdy ho nespomínali.

Doma ho čakali už pred piatimi dňami, ale prišiel iba strohý list z Francúzska, v ktorom chýbal príslub, že sa stihne vrátiť do Cordeliinej svadby. Bola to zúfalá situácia, ktorú ešte zhoršovalo, že ani Cordeliina matka, ani jej brat Alastair to nechceli rozoberať.

Cordelia sa zhlboka nadýchla. „*Mâmân*. Viem, že ešte vždy dúfaš, že otec príde na svadbu...“

„Nedúfam, viem to,“ prerušila ju Sona. „Nech ho zdržalo čokoľvek, nedá si ujsť svadbu svojej jedinej dcéry.“

Cordelia takmer s úžasom pokrútila hlavou. Ako mu môže matka tak veriť? Pre svoju „chorobu“ zmeškal nespočetne veľa narodenín a dokonca aj Cordeliino prvé znamenie. Práve táto choroba bola dôvodom, pre ktorý ho napokon zatkli a poslali do Basiliás v Idrise. Údajne sa tam vyliečil, ale jeho neprítomnosť nepôsobila ktovieako sľubne.

Na schodoch sa ozval dupot topánok a vo vstupnej hale sa zjavil Alastair. Tmavé vlasy mu poletovali okolo tváre. V novom tvrdovom zimnom kabáte vyzeral dobre, ale mračil sa.

„Alastair,“ oslovila ho Sona. „Aj ty ideš na večierok spojený so sánkovačkou?“

„Nikto ma nepozval.“

„To nie je pravda,“ ozvala sa Cordelia. „Alastair, idem tam len preto, lebo som si myslela, že ideš aj ty!“

„Škoda, že moja pozvánka sa stratila v pošte.“ Alastair odmietavo mávol rukou. „Viem byť aj sám, mama. Niektorí z nás majú na práci aj dôležitejšie veci a nemôžu sa ustavične zabávať.“

„Teda, vy dvaja,“ hrešila ich Sona, krútiac hlavou. Cordelii to pripadalo dosť nespravodlivé. Ona predsa len poukázala na Alastairovo klamstvo.

Sona sa s povzdychom chytila za kríže. „Mala by som sa porozprávať s Risou o zajtrajšku. Ešte toho treba veľa stihnúť.“

„Mala by si oddychovať,“ zavolať za ňou Alastair, keď vykročila po chodbe do kuchyne. Len čo im zmizla z dohľadu, zachmúrene sa obrátil ku Cordelii. „Vyčkávala otca?“ opýtal sa tlmeným šepotom. „Ešte vždy? Prečo sa musí takto mučiť?“

Cordelia bezmocne pokrčila plecami. „Lúbi ho.“

Alastair nevyberane vyprskol. „Pche! Či chodo margam bede,“ zahundral. Podľa Cordelie to bolo niečo neslušné.

„Láska nedáva vždy zmysel,“ povedala. Pri tých slovách sa Alastair rýchlo odvrátil. Charlesa pred ňou nespomenul už niekoľko mesiacov, a hoci dostával listy napísané jeho starostlivým rukopisom, Cordelia si viackrát všimla, že neotvorené končia v koši. „Predsa by som však chcela, aby nám aspoň napísal, že je v poriadku,“ dodala po chvíli. „Kvôli mame.“

„Vráti sa, keď bude sám chcieť. Ako ho poznám, v tej najnevhodnejšej chvíli.“

Cordelia prešla prstom po mäkkej jahňacej vlne na rukávniku. „Nechceš, aby sa vrátil, Alastair?“

Alastair sa tváril neurčito. Celé roky chránil Cordeliu pred pravdou a ospravedlňoval otcove „záchvaty choroby“ a časté odchody. Cordelia sa až pred niekoľkými mesiacmi dozvedela, ako veľmi brata tieto snahy zasiahli a aké neviditeľné jazvy sa snažil tak starostlivo skrývať.

Chcel niečo odpovedať, no vtom k nim spoza okna doľahol dupot konských kopýt stlmený padajúcim snehom. Rovno pred

domom pri stĺpe pouličného osvetlenia zastal tmavý koč. Alastair odhrnul záves a zamračil sa.

„To je koč Fairchildovcov,“ poznamenal. „Jamesovi sa nechcelo ťa vyzdvihnúť, tak po teba poslal svojho *parabataia*?“

„To nie je fér,“ napomenula ho ostro Cordelia. „A ty to vieš.“

Alastair zaváhal. „Dajme tomu, že Herondale sa správa dostatočne svedomito.“

Cordelia sledovala, ako Matthew Fairchild s ľahkosťou zoskočil z koča. Nedokázala potlačiť záchvev strachu. Čo ak James spánikáril a poslal Matthewa, aby sa s ňou večer pred svadbou v jeho mene rozišiel?

Nebud' smiešna, zahriakla sa rozhodne. Matthew hvízdajúc si vyšiel po schodoch. Zem bola pokrytá bielym snehom, na niektorých miestach s odtlačkami topánok. Vločky sa už stihli usadiť aj na Matthewovom kabáte s kožušinovým golierom. Vo svetlých vlasoch sa mu ligotali kryštáliky a tvár s výraznými lícnymi kosťami mu očervenela od zimy. Hádám by si nepískal, keby jej mal doručiť zlé správy?

Cordelia otvorila dvere. Matthew stál na vrchnom schode a dupkal nohami, aby mu zo šnurovacích topánok opadal sneh. „Ahoj, drahá,“ zvitál sa s Cordeliou. „Prišiel som ťa odviezť na veľký kopec, z ktorého sa obaja spustíme na vratkých a neovládateľných kúskoch dreva.“

Cordelia sa usmiala. „To znie skvele. A čo budeme robiť potom?“

„Nedáva to síce zmysel,“ odvetil Matthew, „ale potom sa znova vyštveráme na vrchol kopca a všetko si zopakujeme. Údajne je to nejaká nová snehová mánia.“

„Kde je James?“ skočil mu do reči Alastair. „Vieš, ten z vás, čo mal prísť namiesto teba.“

Matthew s nechufou pozrel na Alastaira a Cordelii zovrela srdce. Takto to bolo vždy, keď sa Alastair zapojil do rozhovoru s niekým z Veselej zbojníckej družiny. Pred niekoľkými mesiacmi naňho ktovieprečo zanevrel. Cordelia netušila, o čo išlo, ale nedokázala sa na to opýtať. „James musel niekam odísť v dôležitej veci.“

„V akej veci?“ nástojil Alastair.

„Do toho ťa nič,“ odsekol Matthew, zjavne spokojný sám so sebou. „Nahral si mi na smeč, čo?“

V Alastairových čiernych očiach sa zablyso. „Dávaj pozor, aby si moju sestru do niečoho nezatiahol, Fairchild,“ upozornil ho. „Viem, v akej spoločnosti sa pohybuješ.“

„Alastair, prestaň,“ napomenula ho Cordelia. „Naozaj sa chceš z večierka Pouncebyovcov vykrútiť alebo si len matku podpichoval? Ak je správna druhá odpoveď, chceš sa odviezť v koči so mnou a Matthewom?“

Alastair šibol pohľadom po Matthewovi. „Prečo na sebe nemáš klobúk?“

„Mám si zakrývať tieto vlasy?“ Matthew s pôžitkom ukázal na svoje zlatisté kučery. „Zaclonil by si slnko?“

Alastairov výraz naznačoval, že by nestačilo len prevrátiť oči. „Idem sa prejsť,“ vyhlásil.

Bez ďalších slov vyšiel do zasneženej noci. Jeho náhly odchod trochu stlmil sneh, ktorý pohltil zvuk jeho krokov.

Cordelia si vzdychla a vykročila po chodníku s Matthewom po boku. Južný Kensington vyzeral ako z rozprávky: biele domy pokrýval jagavý ľad a pouličné lampy obklopovala mäkká tlmená žiara. „Mám pocit, že sa za Alastaira ustavične len ospravedlňujem. Minulý týždeň rozplakal mliekara.“

Matthew jej pomohol nastúpiť do koča. „Mne sa za Alastaira neospravedlňuj. Aspoň mám protivníka, na ktorom si môžem cibriť svoj dôvtip.“ Nasadol vedľa nej a zatvoril ťažké dvere. Vnútro potiahnuté hodvábom pôsobilo vďaka mäkkým vankúšom a zamatovým závesom na okienkach pohodlne. Cordelia sa oprela o sedadlo. Rukáv Matthewovho kabáta sa jej upokojujúco ošuchol o rameno.

„Mám pocit, akoby som ťa nevidela celé veky, Matthew,“ povedala. Bola rada, že môže zmeniť tému. „Počula som, že tvoja matka sa vrátila z Idrisu. A Charles z Paríža.“ Matthewova matka Charlotte bola Konzulka, takže často opúšťala Londýn. Matthewov brat Charles prijal nižšiu pozíciu v parížskom Inštitúte, kde štu-